

normale. Post kiam Dadli enlitigis, li eniris la salonon ĝustatempe por rigardi la finan raporton de la vesperaj novaĵoj.

“Kaj fine, birdistoj ĉie raportas, ke la strigoj de la nacio hodiaŭ kondukas tre nekutime. Kvankam strigoj ordinare ĉasas nokte, kaj estas preskaŭ neniam videblaj en la taglumo, post la hodiaŭa sunleviĝo okazis centoj da observoj de tiuj birdoj flugantaj ĉiudirekten. Spertuloj ne povas klarigi, kial la strigoj subite ŝanĝis siajn dormokutimojn.” La novaĵisto permesis rideton al si. “Ege mistera. Kaj nun, jen Jaĉjo MakGofin pri la vetero. Ĉu ĉinokte plue pluvos strigoj, Jaĉjo?”

“Nu, Teĉjo,” diris la veteristo, “pri tio mi ne scias, sed hodiaŭ strange kondukas ne nur la strigoj. Televid-spektantoj en lokoj tiel diversaj kiel Kento, Jorkŝiro kaj Dundio telefonas por informi min, ke anstataŭ la pluvo, kiun mi hieraŭ promesis, sur ili ŝutiĝis falsteloj! Eble homoj frue festas la Fajronokton — ĝi ne okazos ĝis la venonta semajno, geamikoj! Sed mi povas promesi malsekigan nokton ĉivesperan.”

S-ro Dursli sidis rigida en sia brakseĝo. Falsteloj tra tuta Britio? Strigoj flugantaj en taglumo? Ĉie, misteraj homoj en strangaj manteloj? Kaj flustro, flustro pri ges-roj Potter...

S-ino Dursli venis en la salonon, portante du tasojn da teo. Senutilas prokrasto. Li devos diri ion al ŝi. Li nervoze tusetis. “Nu — Petunjo, kara — ne kontaktis vin lastatempe via fratino, ĉu?”

Kiel atendite, s-ino Dursli aspektis ŝokite kaj kolere. Ĉar ili kutime ŝajnis, ke ŝi ne havas fratinon.

“Ne,” ŝi abrupte diris. “Kial?”

“Strangaĵoj en la novaĵoj,” murmuris s-ro Dursli. “Strigoj ... falsteloj .. kaj hodiaŭ, en la urbo, multaj strangaspektaj homoj ...”

“Do?” knalis s-ino Dursli.

“Nu, mi nur pensis ke ... eble ... iel rilatas al ... vi scias ... *ŝia grupo*.”

S-ino Dursli sorbis teon tra kunpremitaj lipoj. S-ro Dursli scivolis, ĉu li kuraĝos diri al ŝi, ke li aŭdis la nomon “Potter”. Li decidis ne aŭdaci. Li anstataŭe diris, kiel eble plej agrable, “Ilia filo — li estus samaĝa kiel Dadli, ĉu ne?”

“Mi supozas,” diris s-ino Dursli rigide.

“Kaj kio estas lia nomo? Hovardo, ĉu ne?”

“Hari. Aĉa, ordinara nomo, laŭ mi.”

“Ha, jes,” diris s-ro Dursli dum lia koro terure malgajiĝis. “Jes, mi tute konsentas.”

Eĉ ne unu plian vorton li diris pri la temo dum ili supreniris al la lito. Dum s-ino Dursli estis en la banĉambro, s-ro Dursli kaŝiris al la dormoĉambra fenestro kaj rigardis malsupren al la antaŭa ĝardeno. La kato